

HRVATSKA, IZDVOJENO

Humanitarka Ribarić pomaže beskućnicima kojima crvi izlaze iz rana

OBJAVLJENO PRIJE 11 SATI PIŠE BILJANA BAŠIĆ

0

Humanitarku Vesnu Ribarić koja vodi inicijativu Od srca srcu za beskućnike i potrebite poznaju svi zagrebački beskućnici, a posebno oni koji se okupljaju na Črnomercu. Mnogi su joj zahvalni jer ih je izvukla iz tog stanja, smjestila na liječenje, pomogla im u pronalasku smještaja, prikupila razne potrepštine...

Vesna Ribarić, pravica je po zanimanju, sada umirovljenica, nesebično pomaže beskućnicima, ali i onima koji su se zbog raznih razloga našli na životnoj provaliji, pa im pokušava, uz pomoć drugih dobrih ljudi, pomoći na razne načine.

Pravna znanja pomažu joj u prepisci s brojnim institucijama koje su zadužene za beskućnike (njihove predstavnike ne može se vidjeti na terenu u obilasku beskućnika), skupi ekipu koja će siromašnom čovjeku osposobiti skroman stančić da se u njemu može boraviti...

Ribarić je zagovornica toga da treba revidirati pojam beskućnika jer nije jasno koga se sve tako može tretirati, a što je važno zbog ostvarivanja raznih prava, tko je radno sposoban, a tko treba bezuvjetnu pomoć društva. Zalaže se za hitno osnivanje centara i prenoćišta za beskućnike, kao i stambenih zajednica koje bi im osigurale čvrstu točku za povratak u samostalni život.

Razgovarali smo s jednim bivšim beskućnikom, čija će priča, kako se čini, ipak imati sretan završetak, velikim dijelom zbog zalaganja gđe Ribarić.

Nazovimo ga Pavao. On je po zanimanju građevinar, ima 35 godina radnog staža, bio je branitelj. Nakon povratka iz rata, sa ženom i kćeri živio je kao podstanar. Onda su nevolje počele stizati kao na traci. Pavao je prvo obolio i postao radno nesposoban. Zatim se razveo, a kako nije više mogao raditi, ostao je bez ikakvih primanja.

I završio je na ulici, propio se. Ispričao nam je da je kao beskućnik, bez ikakvih primanja, živio godinu dana.

Pitamo ga gdje je spavao, pogotovo zimi. Ispod mostova, a zimi u tramvajima i autobusima, vozeći se po cijelom gradu, kaže. Obolio je i psihički.

Dane je provodio uglavnom na klupi na okretištu u Črnomercu, družeći se sa supatnicima. Među njima su razne osobe, žene i muškarci, mnogi od njih teško

bolesni, kojima zbog otvorenih rana prijete amputacija. Njih Hitna pomoć koji put odveze, kad je stanje neizdrživo, do stadija kad iz rana izlaze crvi, intervenira gđa Ribarić, ali opet brzo završe na ulici. Smještaj nemaju, a i ako se negdje žele skloniti u organizirani prostor prenoćišta, za to treba ishoditi papire. To je za mnoge te ljude nemoguća misija jer sami imaju razna psihička oboljenja i ovisnosti zbog koje ne mogu obavljati ni najosnovnije radnje, a kamoli da se mogu probijati kroz naše institucije, da bi ostvarili i najmanja prava.

Vratimo se na Pavla. On je besciljno provodio dane, „bez kučeta i mačeta”, bez ikakve perspektive i volje da promijeni svoj život. Uz pomoć gospođe Vesne, počeo se pomalo izvlačiti, krenuo je na liječenje, dobio smještaj u prihvatilišta za beskućnike Crvenog križa u Kosnici. No, ni to ne protiče bez problema. Naime, negdje oko Uskrsa ove godine, Pavla su izbacili iz Kosnice, a po riječima gđe Ribarić, posve neopravdano. Naime, kako je napisala Ribarić Ministarstvu branitelja, Pavao se nakon bolničkog liječenja pridržava svih obaveza, ide na grupne psihoterapije i sastanke za liječene alkoholičare.

Nije jedini koji je bez obrazloženja, izbačen iz Kosnice, kaže Ribarić. Nakon pak intervencije Ministarstva branitelja, Pavao je tamo vraćen i ima pravo na boravak 24 sata, danonoćno. U isto vrijeme, uz pomoć Ministarstva, ići će na oporavak u jedan veteranski centar, a potom po ubrzanom postupku u dom umirovljenika.

Dok smo razgovarali, Pavle smireno odgovara na pitanja. Slomio se i zaplakao jedino u trenutku kad smo ga upitali za kćer. Nada se da će i s njom uspjeti poboljšati odnose. Izuzetno emotivno pričao nam je o spavanju u javnom prijevozu u zimskim uvjetima, samo da nije na hladnoći na otvorenom.

Slučaj drugi. Riječ je o djevojci od 28 godina, nazovimo je Ela. Gotovo je slijepa, vidi 10 posto, s lakšim oblikom multiple skleroze. Unatoč hendikepima, završila je Bogosloviju. Majka ju je kao bebu ostavila u domu, prošla je razne domove, udomiteljske obitelji, ulicu, prenoćište...Liječila se u Jankomiru više puta. Zajednica Susret nije ju htjela primiti jer nisu mogli osigurati uvjete, s obzirom na njenu sljepoću. Nekim slučajem, za nju je čula starija gospođa iz blizine Zeline i ponudila joj besplatan smještaj, za malu pripomoć. „To bi bilo jako dobro rješenje za Elu jer bi gospođa na neki način brinula za nju, da uzima lijekove i redovno jede. Uzajamno bi si pomagale”, kaže Ribarić, a ako ne uspije, postoji i alternativa jer bi se djevojku moglo smjestiti u jedan karitativni dom.

Općenito je veliki problem kad beskućnici završe na psihijatrijskom liječenju, a nemaju se kuda vratiti nego na ulicu. I onda se postavlja pitanje koja je bila svrha tog liječenja, kad beskućnik neće dobiti podršku društva, barem da se negdje smjesti. Jer je riječ o osobama kojima treba kontinuirana briga. Nego

sve zapravo ovisi o slučaju i nekoj privatnoj inicijativi koja će mu pružiti ruku spasa. Kao što je slučaj s ovom mladom djevojkom.

Ribarić ističe još jedan razlog zbog kojeg treba redefinirati pojam beskućnika. Tu su i umirovljenici, koji su podstanari su s malim primanjima koji „plešu” na rubu beskućništva. Nova „moda” (zapravo nužda) među umirovljenicima je da se voze vlakovima, koji su besplatni za sve starije od 65 godina. Tako su mnogi od njih lani uštedjeli na grijanju, upozorava Ribarić. Velika poskupljena energenata koja se najavljuju mogla bi dotući takve ljude.

Nisu samo umirovljenici u podstanarstvu ugroženi od pada u beskućništvo.

Od jedne upućene osobe čuli smo za slučaj zagrebačke umirovljenice koja ima vlastiti stan i mirovinu od oko 400 eura. Žena se teško razboljela, dobila tumor na mozgu koji zahtjeva hitno i ozbiljno liječenje. No, kroz zdravstveni sustav ne uspijeva obaviti sve potrebne pretrage, pa to obavlja privatno. I tako je došla na rub financijske izdržljivosti, pa razmišlja o hitnoj prodaji stana. A kad se stan prodaje hitno i za cash, cijena nije ni približna onoj koju bi mogla dobiti u nekom normalom postupku prodaje po tržišnim uvjetima. Gospođa je ipak spremna hitno prodati stan jer je zdravlje preče od svega. Nada se da će nakon izlaska iz bolnice uspjeti dobiti mjesto u domu umirovljenika. Poželimo joj sreću, ozdravljenje i mirnu starost.

Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije

2. rujna 2024.

Foto: Privatna arhiva